

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 7938/16
Дана 05.03.2018. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. Из ..., ..., коју заступа Миле Гак, адвокат из Инђије, Тржни центар Слобода, локал 20/1, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, СЕКТОРА ЗА ИМОВИНСКО ПРАВНЕ ПОСЛОВЕ, Београд, број 46-00-01048/2015-13 од 11.04.2016. године, уз учешће заинтересованог лица РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, кога заступа законски заступник, Државно правобранилаштво, Одељење Нови Сад, у предмету враћања одузете имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 01.03.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Захтев законског заступника заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Нови Сад број 46-005272/2014 од 08.06.2015. године, којим је одбијен захтев тужиље за враћање имовине, односно обештећење иза бившег власника Б.Б. од 05.02.2014. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 19.05.2016. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Истиче што је и у жалби навела, да је њен деда по мајци, Б.Б., чији је она једини наследник, након првог светског рата, имао статус ненасељеног колонисте, и да је добио и користио земљу у к.о. ..., на одузетом имању В.В. од 1932. до 1946. године. Указује да из дописа Народног одбора Вајска од

08.11.1946. године, упућеног Главном одбору АПВ, односно Одељењу за аграрну реформу и колонизацију, јасно произлази да народна власт има проблем са несталим лицима, предратним колонистима, који се нису вратили на своју земљу, и да је међу њима и Б.Б.. Даље се наводи да власти немају новчаних средстава да исплате ренту власницима или наследницима и да нема ко да обрађује земљу, па су донели одлуку да се земља подрушти, што је за то време био једини могући и логичан начин решавања питања власништва над земљом чији се власник није појавио по окончању рата. Истиче да парцеле које потражује имају правни след, што се види из приложене документације, и да јој није јасно зашто је потребно да приложи и акт којим је земља одузета од Б.Б., јер су такви акти уредно постојали само за осуђивана и протеривана лица, а не и за колонисте. Сматра да то што нема акт о одузимању имовине, није њена кривица, већ да је кривица тадашњих власти. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновно одлучивање. На усменој јавној расправи одржаној дана 01.03.2018. године, пуномоћник тужиле је, остао у свему код поднете тужбе, навода у истој и прецизираног тужбеног захтева као у тужби.

У писаном одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. На усмену јавну расправу, иако уредно позван, тужени орган није приступио, свој изостанак није оправдао, нити је предложио одлагање расправе.

У писаном одговору на тужбу, законски заступник заинтересованог лица, Републике Србије, Државно правобранилаштво, Одељење Нови Сад, је навело да сматра да је тужени орган у целини спровео поступак у складу са важећим прописима и да је оспорено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, уз правилну примену материјалног права. Предлаже да суд тужбу одбаци као недозвољену или неуредну, односно неблаговремену или да је одбије као неосновану, а тужилу обавезе да туженом накнади трошкове спора и то: на име састава одговора на тужбу, износ од 6.000,00 динара и на име поштарине, износ од 50,00 динара. На усмену расправу, иако уредно позван, законски заступник заинтересованог лица није приступио, изостанак није оправдао, нити је предложио одлагање расправе.

Неосновано заинтересовано лице истиче да је тужба неблаговремена, јер се у списима предмета налази повратница из које се види да је тужила оспорено решење примила 20.04.2016. године, а тужба је поднета 19.05.2016. године, дакле у законском року од 30 дана од дана достављања решења.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе и одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиле на усменој јавној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужила дана 05.02.2014. године, Агенцији за реституцију поднела захтев за враћање одузете имовине односно обештећење имовине одузете бившем власнику Б.Б., који је заведен под бројем 46-.../2014, и то земљишта под зградом и њиве у ...-..., у улици ..., ..., по важећем премеру ... и ... к.о. ..., и пољопривредног земљишта у ...-..., парцела број ... и

парцела број Увидом у приложени препис Министарства војске и морнарице Краљевине Југославије Ћ.Д. Број .../32 од1932. године, утврђено је да је Б.Б. примио наведену земљу, у површини од 8 кј 1100 квхв, на поседу В.В., и да је уведен у посед. Увидом у одлуку Комисије за ликвидацију аграрне реформе у Новом Саду број .../38 од1932. године, утврђено је да је од В.В., мађарског држављанина, у корист државе Краљевине Југославије, експроприсана некретнина уписана у земљишнокњижни уложак број ..., у поседовном листу број ... у к.о. ..., у укупној површини 2065 кј 1402 квхв. С обзиром да тужила уз захтев, није доставила обавезан доказ и то исправу о подржављењу имовине која је предмет захтева за враћање, или назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, тужени орган је, одлучујући о жалби тужиле, одбио жалбу као неосновану, налазећи да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 108/13, 142/14 и 88/15), прописано је да се овим законом уређују се услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину, која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији, као и других прописа, на основу аката о подржављењу, после 9. марта 1945. године, одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општеном, државну, друштвену или задружну својину.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу је прописано, да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно набројани у тачкама од 1.-41. тог става.

Према члану 3. тачка 3. истог Закона, под "актом о подржављењу" подразумева се правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине.

Одредбом члана 42. став 4. тачка 3. истог Закона, прописано је да се уз захтев за враћање имовине, обавезно прилаже, у оригиналу или овереној фотокопији, исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђену чињеницу да је тужила уз захтев за враћање одузете имовине није приложила исправу о подржављењу имовине, нити је навела назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу имовине бившег власника, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно одбио жалбу тужиле као неосновану. Стога су неосновани наводи тужбе који се свode на тврдњу да су у конкретном случају испуњени услови за враћање одузете имовине.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Суд је одбио захтев законског заступника заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора туженом органу, јер Државно правобранилаштво не може тражити накнаду трошкова спора у име туженог органа, већ само у име заинтересованог лица Републике Србије, чији је законски заступник.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 05.03.2018. године, III-4 У. 7938/16

Записничар
Наташа Малинић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП